

1 JULI 1923

No. 13

28e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

Niemand heeft meerder liefde dan deze, dat iemand zijn leven zette
voor zijne vrienden.

Johannes 15 : 13

REDEVOERING

van Ouderling Brigham H. Roberts

in den Tabernakel te Salt Lake City, gehouden op

Zondag 15 April 1923.

(Slot.)

Alles dat anderzins gezegd lijkt op een antwoord, wordt gevonden in een der hoofdstukken der Openbaringen van Johannes. (Openb. 4 : 11).

„Gij, Heere, zijt waardig te ontvangen de heerlijkheid en de eer en de kracht; want Gij hebt alle dingen geschapen, en door Uwen wil zijn wij, en zijn zij geschapen.”

Dat is het eenige wat in verband tot dit onderwerp wordt gezegd en ik vraag u: „Welk licht brengt dat tot u door?” „God heeft alles om Zijntewille geschapen.” Goed, maar waar komen wij tot ons recht, en waar is er eenige bevrediging voor ons in deze verklaring, als alleen wanneer wij mogen aannemen dat als God om Zijntewille alle dingen heeft geschapen, daarom ongetwijfeld moet worden aangenomen, met een wijs oogmerk; een doel, waarin wij op de een of andere wijze een plaats zullen vinden.

Nu, dat is de vraag die ik voorstel te behandelen, en het stelt de waarde voor der zaken, die van den profeet der nieuwe tijdsbedeeling zijn voortgekomen, en van welke wij een zeer prachtige levensleer kunnen vormen. Natuurlijk is hetgeen dat gegeven is, slechts een uitbreiding van de levensleer van Christus, zooals die is geopenbaard, zeg maar, uit het Gebed des Heeren en de Bergrede.

De wetenschap betreffende dit groote onderwerp komt van de plaatsen in de Schrift, die ver van elkander verwijderd zijn. De eerste is van Mozes, uit hetgeen de Heer tot hem zeide. In het eerste hoofdstuk van het Boek van Mozes, in de Parel van Groote Waarde, zegt God tot hem: „Want ziet, dit is mijn werk en mijn heerlijkheid — de onsterfelijkheid en het eeuwige leven des menschen te bewerken.” Dat is Gods groote doel in de schepping, en in het bijzonder in de schepping des menschen.

Belangrijkheid van het leven.

Eenige jaren geleden toen ik voor de krant werkte in Salt Lake, en daarom toegang had tot een zeer groote wissellijst van nieuwsbladen in Amerika, herinner ik mij dat de volgende vraag voor geruimen tijd besproken werd: „Is het de moeite waard om te leven?” en ik was verbaasd over de meerderheid der antwoorden, die eerder in de richting van een twijfelachtigheid waren opgesteld. Doch toen ik mij tot de Schriften begaf, en in het bijzonder die welke ik juist aanhaalde, bevond ik het antwoord Gods te zijn: Niet alleen is het leven de moeite waard, doch het is van zulk een groot belang, dat het Gods bedoeling is om dat eeuwig te maken. Natuurlijk is het leven de moeite slechts waard, wanneer het eeuwig wordt of zal worden; want de zorgen, teleurstellingen, smarten en beproevingen, welke het volk ten deel vallen, zouden de menschen rechtvaardigen, indien deze slechts in den dood eindigden, zonder een deur die naar een eeuwigheid kon leiden, waar een grooter uitbreiding voor de ontwikkeling en uitoefening der intellectueele machten en verlangens naar liefde en genegenheid kan zijn — indien er niets van dien aard in het menschelijk leven in het vooruitzicht was, dan denk ik zou de mensch gerechtvaardigd zijn, om dit leven van weinig waarde te beschouwen. Doch als God het menschelijk leven opneemt, wanneer Hij de ruimten voor ontwikkeling en de uitbreiding van het leven opent, totdat, als de eeuwen voorbijgaan, men de vermeerdering van intellectueele krachten ziet toenemen, moge groeien in wijsheid, kennis en macht; en alles dat goed is, alles dat waar is, alles dat schoon en heerlijk is, kan vergaderen, als men dat kan doen en voortgaan met de vermeerdering daarvan, van tijd tot eeuwigheid, dan kan de mensch ten slotte een wezen zijn, die meegerekend kan worden en die hoogten van heerlijkheid kan bereiken.

Nu, dezen keer een andere Schriftaanhaling van de 93ste afdeeling van Leer en Verbonden, een openbaring aan den profeet dezer bedeeing. En laat mij in het voorbijgaan zeggen, dat, zoo die profeet niet anders voor de wereld ter beschouwing had nagelaten dan hetgeen in die openbaring is vervat, hij nog altijd met de grootste leeraars kon worden gerangschikt. „Een iegelijk,

wiens geest het licht niet ontvangt, is onder veroordeel. Want de mensch is geest", daarmede bedoelende dat er een macht in den mensch woont, waardoor hij als bij intuïtie de waarheid kan onderscheiden. Zijn geest is vatbaar voor de inspiratie Gods, en zooals twee vlammen kort bij elkaar gebracht tot elkander worden aangetrokken en ineenvloeien tot één vlam, zoo ook de geest des menschen, zijnde ontstaan uit de waarheid, en de inspiratie Gods brengt hem verslag der waarheid, — de geest des menschen en de inspiratie Gods tot elkaar aangetrokken wordende, vloeien ineen en geven getuigenis van die waarheid. Aldus onderscheidt de mensch de waarheid. Iemand is onder veroordeel, wanneer hij zijn geest verhindert om de inspiratie Gods tegemoet te snellen en zich daarmede te vereenigen tot het verstaan en de openbaring der waarheid. De mensch is onder veroordeel als hij de waarheid verwerpt, want de mensch is geest, en die geest bezit van nature de eigenschap om de waarheid te onderscheiden als het verklaard wordt. Het vers voortzettende, leest: „De elementen zijn eeuwig, en geest en element, onscheidbaar verbonden, ontvangen een volheid van vreugde en als deze gescheiden zijn, kan men geen volheid van vreugde genieten.”

Geen verlies in den dood.

Geest en element, lichaam en geest vereenigd, zijn noodzakelijk voor de vreugde des menschen, en zonder deze vereeniging kan hij niet een volheid van vreugde bereiken, dientengevolge het gewicht van het aardsche leven. Deze aanhaling openbaart ons een verkwikkende macht, die de bezwaren van vele harten behoort te verlichten. Hoevele zuigelingen, bijvoorbeeld, worden aan dit leven ontnomen? Ik herinner mij de verhouding niet, doch het procent van hen, die in het eerste levensjaar sterven, is zeer groot; en van hen, die beneden den leeftijd van acht jaar sterven is 20 procent. Nu mag men wel zeggen, wat een verlies van levens is hier te boeken — zoo'n groot deel van hen, die op deze aarde geboren worden, sterven in die vroege kinderjaren. Is dat geen nutteloos geschapen energie? en ziet waarvan zij verstoken zijn. Wel wordt daarover niet verontrust. De meest gewichtige zaak in het leven is het leven zelf, en zelfs zij, die in de zuigelingsjaren gestorven zijn of in hun kindsheid, hebben niettegenstaande een belangrijk deel in dit leven volbracht, en wel hierin, dat zij hun verbinding hebben gevormd tusschen geest en element, en zonder twijfel zullen zij in het hiernamaals, in de wijsheid Gods besloten, hun vollen wasdom van man- en vrouwelijken staat bereiken; en dan, met de gemaakte verbinding tusschen geest en element, ziet, wie zal het ondernemen om te zeggen dat zij al de hoogten niet zouden bereiken en al de heerlijkheden, waarnaar de mensch kan streven, niet kunnen genieten? Dit beginsel moet wel een groote troost zijn

voor de beroofde moeders, wier kroost in hun vroegsten kindstijd sterft. Uw nakomelingen verliezen de gelegenheden niet, die God zijn geesteskinderen denkt te geven. Wees verzekerd dat dit groote doel in het leven — de vereeniging van element en geest, opdat de mensch een volheid van vreugde kan ontvangen, hun niet zal ontgaan.

Een andere aanhaling, en dezen keer van het Boek van Mormon, die meer dan 500 jaren vóór Christus werd geschreven en waarin een beginsel werd onthuld aan een profet, die van de wereld was afgesneden en slechts zijn eigen gezin en dat van een ander voor toehoorders had, en toch een der heerlijkste, diepzinnigste en prachtigste leerstellingen was op dat moment ontvangen en geleerd, dan ooit den mensch gegeven werd. Ik zal u eerst vragen om de schoonheid van den tekst te beschouwen, welke als muziek voor mij is. Hij zeide:

„Alle dingen zijn geschied door de wijsheid van Hem, die alle dingen weet.” Onderzoek de boeken van onderwijs en dichtwerk, en u zult bevinden dat er niets is dat die uitdrukking overtreft. Denk over de diepzinnigheid na. „Alle dingen geschiedt in de wijsheid van Hem die alles weet” en daarom, in de hoogste wijsheid, want de hoogste wijsheid is slechts mogelijk wanneer het komt van iemand die „alle dingen weet”. Een aanhaling die in kracht en schoonheid onovertrefbaar is en nog sterker wordt als de volgende zin daarbij wordt gevoegd, welke ik hierbij laat volgen:

„.....Alle dingen zijn geschied in de wijsheid van Hem, die alle dingen weet. Adam viel, opdat de menschen mochten zijn; en de menschen zijn, opdat zij vreugde mogen hebben.”

Kunt u het overtreffen, in de wijsbegeerten van menschen, in de uitdrukkingen van de profeten van het Oude Testament of van het Nieuwe? Laat ons nu deze verschillende uitdrukkingen tezamen overwegen, zoodat wij ze in één blik voor ons hebben. „Dit”, zegt de Heere, „is Mijn werk en Mijn heerlijkheid, om de onsterfelijkheid en het eeuwige leven des menschen te bewerken.”

„Geest en element, onscheidbaar verbonden, ontvangen een volheid van vreugde, en wanneer zij niet onscheidbaar verbonden zijn, kan de mensch geen volheid van vreugde ontvangen”; en daarom het aardse leven en de mensch bestaan, opdat hij vreugde mag hebben. Bestaat er een aangename boodschap voor den mensch dan deze? Kan er een boodschap gevonden worden, die meer met de waardigheid en wijsheid Gods strookt? Nu, daar is uw plan voor een levensleer, die de moeite waard is. Geen andere heeft het ooit overtroffen. Maar deze komt natuurlijk van den leeraar aller leeraars — den Christus, Hijzelf, doch door onzen Profet Joseph Smith, wiens groote zending is de vereeniging van alle vroegere bedelingen van waarheid, hen in één eenheid verbindende, welke het heerschende beginsel van zijn leven en werken is.

Nu, ik zal u vragen een oogenblik geduld met mij te hebben, omdat ik hiermede wil eindigen en niet gevoel om dat in een voorbereide rede te doen, daarom zal ik u hetgeen ik nog te zeggen heb, voorlezen; en ik hoop dat uw gedachte niet bij en voor den spreker moge zijn, maar bij hetgeen dat wordt gezegd. Houdt in gedachte dat wij tot de conclusie zijn gekomen, dat de doeleinden Gods in 's menschen aardsche bestaan is, in het eeuwig maken van dat leven, en dat er een volheid van vreugde voor den mensch mocht zijn.

En nu —

De bedoeling van vreugde.

Wat hebben we hier — „De menschen zijn opdat zij vreugde mogen hebben.” Hebben we hier een weder verschijnen van de oude Epicurriaansche leerstelling: „Genot is het hoogste goed, en hoofdzakelijk eindstreven in het leven?” Neen, voorwaar. Noch eenige andere vorm van oude Grieksche zedenleer van grof zelfbelang.

Want merk aan in de eerste plaats de verschillende woorden „vreugde”, „pleizier” of „genot”. Zij meenen niet hetzelfde. De eerste ontstaat niet van de volgende. „Vreugd” kan ontstaan van heel andere oorzaken dan „pleizier”; van smart zelfs, wanneer door het lijden daarvan iets goeds moge worden verkregen; zooals de smarten van een moeder in het ter wereld brengen van haar kroost; de zorgen, pijnen en het zwoegen van den vader om zekere gemakken voor zijn geliefden te verzekeren. De „vreugd”, voorkomende in het Boek van Mormon, moet ontstaan van 's menschen wetenschap van het kwaad, zoowel als van het goed; door de kennis van smart, zorg, pijn en lijden; door het zien van den vreeselijken strijd tusschen het goed en het kwaad; door de wetenschap van het kiezen van het beste deel in dien strijd, het kiezen van het goed; en niet slechts in het kiezen daarvan, maar het te hebben aangenomen bij een eeuwig verdrag, wordt het zijn deel bij recht van overwinning over het kwade. Het is een „vreugd”, dat ontstaat van het bewustzijn van „den goeden strijd gestreden” en „het geloof behouden” te hebben. Het zal ontstaan uit een bewustzijn van moreele, geestelijke en lichamelijke kracht; van kracht in den strijd verkregen; de kracht, die door ondervinding wordt verkregen; van de diepten der ziele gepeild te hebben; van de ondervinding der moties, waarvoor de geest vatbaar is; van het beproeven van al de kwaliteiten en kracht van het intellect. Een vreugd, die den mensch ontvangt door de beschouwing van het heelal en het bewustzijn dat hij een erfgenaam van al dat schoons is — een mede-erfgenaam met Jezus Christus en God; van de wetenschap dat hij een noodzakelijk deel van al datgene is. Het is een „vreugd”, die geboren wordt van het bewustzijn van het bestaan — die zich in het bestaan vermaakt — in de gedachte en het

begrip der eindelooze mogelijkheden van het bestaan; een „vreugde”, die ontspringt van den omgang met intelligenties van ontelbare hemelen; een „vreugd”, geboren uit het bewustzijn van het zijn eener intelligentie; bezittende geloof, kennis, licht, waarheid, genade, recht, liefde, heerlijkheid, heerschappij, wijsheid en macht: al de gevoelens, emoties, hartstochten; al de hoogten en al de diepten! „De menschen zijn, opdat zij vreugde mogen hebben” en die vreugd is gebaseerd op en bespiegelt alles wat hierin is neergezet.

En laat nu deze drie moderne Schriftaanhalingen in één blik worden opgenomen:

1. Dit is Gods werk en heerlijkheid, om het eeuwige leven des menschen te bewerken.

2. De onscheidbare vereniging van eeuwig element en geest is voor een volheid van vreugd voor den mensch noodzakelijk; daarom is het Gods doel om eerst het sterfelijke leven des menschen tot stand te brengen, door sterfelijke geboorte in het aardsche leven; en dan door de opstanding de onsterfelijkheid te bewerken — het eeuwige leven des menschen.

3. De menschen zijn, opdat zij vreugde mogen hebben, en vreugde door de wetenschap van eeuwigdurend leven, rechtvaardigheid en eindeloozen vooruitgang als intelligenties.

Onovertrefbare filosofie.

Daar zijn de verklaringen van de openbaringen Gods in de Nieuwe tijdsbedeeling, het uitdrukkelijk verklaarde oogmerk van God in de schepping van den mensch. Stel ze tegenover de filosofieën of theologieën van alle tijden, door menschen samengesteld. Ik daag een ieder uit, om haar wederga van het Oude of Nieuwe Testament of van beide te vinden. Vergelijk ze, gij leeraars van het Christendom! Gij die onzen Profeet der Nieuwe Dispensatie, Joseph Smith, bespot en een dommen en valschen profeet genoemd hebt — dezen waren zijn leerstellingen van Gods openbaringen aan hem. Nu vergelijk deze verklaarde leerstellingen van God, die het onderwerp — Gods oogmerk in de schepping van 's menschen aardsche bestaan — behandelen. Meet ze met de uwe, in kracht, schoonheid, macht en bestaanbaarheid; in de waardigheid Gods en in dat wat tot de waardigheid des menschen zal bijdragen. Vergelijk ze, of anderszins, leg uw handen op uw lippen en zwijg wanneer gij in het vervolg verleid wordt om onwaardig te spreken over Joseph Smith, den Zesden Grooten Leeraar eener levensleer, onder God, hem geopenbaard door Jezus Christus onzen Heer. Amen.

(De Utah-Nederlander).

Goddelijke echtheid van het Boek van Mormon.

Een rede gehouden in den Tabernakel,
Salt Lake City, Zondag 9 Juli 1916,
door President Anthony W. Prins.

„Want de zaligmakende genade Gods is verschenen allen menschen, en onderwijst ons, dat wij de goddeloosheid en de wereldsche begeerlijkheden verzakende, matig en rechtvaardig en godzalig leven zouden in deze tegenwoordige wereld, verwachtende de zalige hoop en verschijning der heerlijkheid van den grooten God en onzen Zaligmaker Jezus Christus, die zichzelf voor ons gegeven heeft, opdat hij ons zou verlossen van alle ongerechtigheid, en zichzelf een eigen volk zou reinigen, ijverig in goede werken.

Deze Schrift welke ik las, mijne broeders en zusters, zoude een zeer geschikte tekst zijn voor ieder lichaam van godsdienstige aanbidders, die beweren geloof te hebben in den Heer Jezus Christus. Wat ons geloof ook zijn moge, wij stemmen allen toe, dat de zending van den Verlosser der wereld was het onderwijzen van rechtvaardigheid, vrouwen en mannen tot bekeering van zonde te roepen, hen tot goede werken aan te sporen, opdat zij de zwakheden van het vleesch mochten te boven komen, in vrede en harmonie te leven, hebbende liefde onder elkander, voortdurend voorwaarts te zien naar de voltooiing van Gods doeleinden, geloovende de woorden van de heilige profeten en in hen en in de woorden van den Verlosser zelf geloovende, steeds voorwaarts te zien naar den tijd, wanneer Hij weder zal komen om op de aarde te regeeren en onder de heiligen te bedienen, diegenen, die dit geloof bezitten, alzoo makende tot een eigen volk, ijverig in goede werken. Zij zouden eigen zijn in vergelijking met andere volken van de wereld, die Jezus Christus niet erkennen als hun Verlosser en Zaligmaker, en daarin, zeg ik, zouden alle richtingen kunnen toestemmen. Zij zouden eigen zijn ter onderscheiding van andere volken der wereld, maar voor de Heiligen der laatste dagen beteekent dit woord „eigen”, waar het in verband staat met de kerk van Christus, misschien meer dan voor andere Christelijke richtingen, want terwijl er algemeene punten zijn waarin wij allen overeenkomen, is er deze ééne onderscheiding, dit verschil, die het geloof en de leerstelling van de kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste dagen karakteriseert, deze kerk genoemd de Mormonen-kerk, doet het van alle andere richtingen onderscheiden en maakt van hen, die haar leden zijn, een eigen volk. Het is een feit dat, terwijl zij de leerstellingen van het Evangelie zooals

zij door den Verlosser aan de wereld bekend gemaakt werden, leeren en in praktijk brengen, zij ook gelooven en getuigen dat, in de bedeeeling waarin wij nu leven, deze bedeeeling die wij aanhalen als zijnde de laatste dagen, directe verbinding tusschen hemel en aarde hersteld is geworden, dat dit Evangelie van het Koninkrijk, het Evangelie van onzen Heer Jezus Christus, op de aarde hersteld is geworden door directe openbaring, dat autoriteit om het Evangelie te prediken en in de verordeningen van de Kerk te bedienen, op deze wijze hersteld is en dat het Priesterschap, dat de sleutelen houdt van het recht het Evangelie te prediken en zijn verordeningen te bedienen, wederom op de menschen verzegeld is geworden onder de handen van boodschappers gezonden van omhoog, die de autoriteit bezaten om die sleutelen over te dragen op den mensch op de aarde.

Hierin staan wij apart van de wereld. Hierin zijn wij een eigen volk, want er is geen andere richting, zoover als wij weten, die beweert hierop recht te hebben. Het is waar, dat de Katholieke kerk, de oudste van alle Christelijke richtingen, beweert dat in hun kerk directe opvolging geweest is van de dagen van den Verlosser tot aan dezen tijd. En het is wel waard onze gedachten hierover te laten gaan, het is beschouwing waardig, opdat wij zouden kunnen uitmaken of deze bewering al of niet op waarheid gebaseerd is; want indien het waarheid bevat, indien de wetten en verordeningen, zooals zij door den Zaligmaker geleerd werden, indien de sleutelen en machten van het priesterschap, zooals zij in de oorspronkelijke kerk bestonden, vandaag op de aarde zijn, indien zij van het eene geslacht op het andere zijn overgegaan tot op heden, indien de wetten van het Evangelie niet overtreden zijn geworden, indien de verordeningen niet veranderd zijn geworden, indien het eeuwig verbond dat God met Zijn kinderen maakte, niet verbroken is en in die kerk bestaat, dan zouden wij daarnaar opzien voor verlossing in de tegenwoordigheid van onzen Vader; maar indien deze wetten wel degelijk verbroken zijn geworden, dat die verordeningen veranderd zijn, dat het eeuwig Evangelie verkracht is geworden, totdat het priesterschap dat God op aarde vertegenwoordigt, niet langer meer bestond; indien het waar is, gelijk de profeten van ouds verklaarden, dat er een tijd zoude komen in deze de laatste dagen, wanneer het Evangelie hersteld zoude worden door een engel, vliegende in het midden des hemels, gelijk Johannes de Openbaarder hem zag, opdat des Heeren verbondsvolk vergaderd mocht worden, als een getuigenis tot ieder schepsel vóórdat het einde zal komen, en een volk bereid zoude zijn voor de komst van den Verlosser, is het van belang dat wij dit weten, en deze waarheid is datgene wat de Heiligen der laatste dagen beweren en verklaren aan de wereld.

(Wordt vervolgd).

DE STER NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

REDACTIE: CHAS. S. HYDE — ASSISTENT: C. ZAPPEY

OORSPRONG VAN DE „GEREORGANISEERDE KERK” DE VRAAG VAN VERWERPING — ZALIGHEID VOOR DE DOODEN.

(Vervolg).

Hier wordt ons in deze openbaring gemeld, dat, als wij onze dooden niet redden, wijzelven niet gered kunnen worden, daarvoor als wij hun zaligheid verzuimen, zullen wijzelven verworpen worden. Nu vers 18:

„Het is, in dit geval, voldoende te weten *** dat de aarde met eenen vloek zal geslagen worden, TENZIJ er een verbindende schakel van de eene of andere soort, op een of ander voorwerp, tusschen de vaderen en de kinderen is; en ziet wat is dat voorwerp? HET IS DE DOOP VOOR DE DOODEN. Want wij kunnen zonder hen niet volmaakt worden; noch kunnen zij zonder ons volmaakt worden. Noch kunnen wij of zij volmaakt worden zonder hen die eveneens in het Evangelie gestorven zijn; want zulks is in de invoering van de bedeeeling van de volheid der tijden noodig; welke bedeeeling thans begonnen is ingevoerd te worden, opdat eene geheele en volkomene vereeniging en verbinding van al de bedeeelingen, sleutelen, machten en heerlijkheden zoude plaats hebben, en geopenbaard worden vanaf de dagen van Adam tot zelfs op den tegenwoordigen tijd; en niet alleenlijk dit, doch die kringen, welke vanaf de grondlegging der wereld nimmer geopenbaard zijn geweest, doch van de wijzen en verstandigen zijn verborgen gehouden, zullen aan de kleine kinderen en zuigelingen in deze bedeeeling van de volheid der tijden geopenbaard worden.”

Zaligheid voor de dooden.

Is het niet duidelijk te zien hoe belangrijk deze leer is, en waarom de heiligen verworpen zouden worden? Maar zij waren niet verworpen, want zij volbrachten de doopen en volbrengen de doopen en verordeningen vandaag voor en ten bate van hunne dooden. Diensvolgens zijn zij niet verworpen. Wederom zeide de profeet dat de heiligen niet te veel tijd bezitten om hunne dooden te redden en te verlossen en hun levende verwanten tezamen te brengen dat ook zij gered mogen worden, voordat de aarde geslagen zal worden, zooals geopenbaard is door Maleachi. Derhalve is het zeer klaar waarom de Heere hen toestond om in de rivier te doopen en niet te wachten totdat deze verordeningen volbracht konden worden in den Tempel en waarom Hij zoo begeerig was

dat zij zich zouden haasten en een plaats in den Tempel zouden bereiden, waar deze dingen volbracht konden worden in overeenstemming met het plan van vóór de grondlegging der wereld.

Er is een andere verklaring waar ik naar wensch te verwijzen. In een hoofdartikel in de Times and Seasons geschreven door den profeet in deel 3 bladzijden 759—761, waar hij spreekt over de woorden gesproken door den Verlosser tegen de Joden, dat op hen al het rechtvaardige bloed zoude komen, vergoten op de aarde, van het bloed van den rechtvaardigen Abel tot het bloed van Zacharias, zoon van Barachias, welke gedood was tusschen den Tempel en het altaar, verklaart de Profeet Joseph Smith in nadrukkelijke termen, dat de reden waarvoor dit bloed op deze Joden zoude komen was, omdat:

„Zij grootere voorrechten dan enig ander geslacht bezaten en dit niet alleen in betrekking tot hunzelve maar tot hunne dooden, hunne zonden waren grooter, daar zij niet alleen hun eigen zaligheid veronachtzaamden, maar alzoo de zaligheid van hunne voorvaderen en vandaar werd hun bloed van hunne handen vereischt.”

Nu, als deze Joden verantwoording moesten doen voor het bloed van hunne voorvaderen, omdat zij de zaligheid van hunne dooden verzuimd hadden, mogen wij onszelve dan niet afvragen of wij geen verantwoording moeten doen voor het bloed van onze dooden als wij de verordeningen ten bate van hen veronachtzamen? Zelfs als wij gedoopt zijn en ons de handen opgelegd voor de gave des Heiligen Geestes, en wij moedwillig de zaligheid van onze dooden veronachtzamen, zullen wij alzoo verworpen van den Heere staan, omdat wij de dooden verworpen hebben; en juist zoo zeker zal hun bloed van onze handen vereischt worden.

Wat is nu de houding van de „Georganiseerde” Kerk in verband met de zaligheid van de dooden, in verzuim waarvan de Kerk, — ja, en alzoo het individu — verworpen van den Heere zoude staan? Ik heb hier een afschrift van een besluit aangenomen door de algemeene conferentie van die sekte in 1886, ten tijde dat mr. Briggs zich terugtrok. Dit besluit is een antwoord op zijn aanklacht: dat hij het beginsel van het „doopen voor de dooden” niet aan kon nemen. Hier volgt het:

„Dat aangaande de beweerde Tempel-bouwing en ceremonieele begiftiging, wij van geen Tempel-bouwing weten, uitgezonderd als gebouwen, waarin God aanbeden wordt, en van geen begiftiging, uitgezonderd de begiftiging van den Heiligen Geest in denzelfden aard als door de vroegere heiligen op Pinksterdag ondervonden.

„Het doopen voor de dooden als aangehaald, behoort aan die plaatselijke vragen, waarvan de massa door besluit heeft gezegd:

„Dat de geboden van een plaatselijk karakter, gegeven aan de eerste organisatie van de Kerk, alléén bindend voor de Reorganisatie zijn in zoverre als zij herhaald zijn, of naar hen verwezen wordt als bindende te zijn door gebod aan deze Kerk. En DAT beginsel is niet herhaald, noch is er naar verwezen geworden als een gebod.”

Denk hierover na! Zij verklaren dat wij verworpen waren, omdat wij faalden een huis te bouwen, waarin deze verordeningen volbracht zouden moeten worden en nog hebben zij waarlijk de vermetelheid om te zeggen dat het werk van de zaligheid voor de dooden niet bindend is voor hen, omdat zij dit gebod niet herhaald of er naar verwezen hebben als bindend te zijn. Is dit redelijk? Zij noemen het een plaatselijk gebod, toch zien wij dat dit gebod de last van de Schriften was en de grootste verantwoordelijkheid die God op ons geplaatst heeft, en wij verplicht zijn hen te redden als wijzelven gered willen worden. En toch, dit gebod, zonder hetwelk de gansche aarde geheel verwoest zoude worden — *d i t e e u w i g e g e b o d*, hetwelk bereid was van vóór de grondlegging der wereld — is niet bindend voor hen! „Een plaatselijk gebod!” „Een veroorloofde plechtigheid!” Mijne vrienden, volgens de leeringen van Joseph Smith den Profeet, welke ik u voorgelegd heb, moogt gij wel beoordeelen welke de Kerk is „verworpen met hare dooden.”

De Opvolging in het Presidentschap van de Kerk.

Een toespraak, gehouden in de Weber Ring
Tabernakel, te Ogden, Zondag 28 April 1907,
door Ouderling Joseph F. Smith Jr.

Een korte wijle geleden werd ik uitgenoodigd om de heiligen toe te spreken over het onderwerp van „Het ontstaan van de Gereorganiseerde Kerk”. Sommigen dachten dat het zeer wijselijk zoude zijn om het onderwerp verder voort te zetten en om deze reden ben ik uitgenoodigd om u dezen namiddag toe te spreken over het geschil van opvolging in het Presidentschap der Kerk. Als ik zulks zal doen, begeer ik dat gij verstaan zult dat ik geen verbitterende gevoelens jegens hen koester die een ander geloof aanhangen, maar er is zooveel gezegd van de andere zijde van deze kwestie en zoo weinig ter onze verdediging, dat ik de belangrijkheid gevoel om dit onderwerp te behandelen.

De getuigenis, waar de leden van de zoogenoemde „Gereorganiseerde” Kerk hun twist op gronden dat Joseph, zoon van den Profeet Joseph Smith, zijn vader opgevolgd zoude hebben in het Presidentschap van de Kerk, luidt als volgt:

1. Dat het zijn recht is van rechtswege doordat hij een afstameling is in de rechte lijn — dat het ambt van president van het Hooge Priesterschap overgaat van vader op den eerstgeboren zoon.
2. Dat het zijn recht is, omdat hij door zijn vader daartoe aangesteld is.
3. Dat hij behoorlijk verordineerd was door diegenen, welke de

autoriteit bezaten om het Evangelie te prediken en de verordeningen er van te bedienen.

Wij zullen deze beweringen onderzoeken en beschouwen en zullen de verzen uit de Leer en Verbonden, die door deze menschen gebruikt worden, tezamen met andere verzen, die zij niet gebruiken, aanhalen en zien hoeveel er daarin te vinden is ter schraging van hun standpunt.

Ten eerste zullen wij in overweging nemen de verklaring, dat de Profet zijn opvolger zoude verkiezen. De verzen, die ter verdediging daarvoor aangehaald worden, zijn als volgt in de Leer en Verbonden te vinden: Afdeelingen 28 : 4—7, 35 : 17—19 en 43 : 1—6. Deze zal ik u voorlezen. De tijd laat niet toe om u de omstandigheden te verklaren, waaronder deze openbaringen gegeven waren, maar ik vertrouw dat gij deze dingen voor uzelve zult bestudeeren. De eerste van deze openbaringen werd aan Oliver Cowdry gegeven en ik lees, beginnende met het vierde vers :

„En indien gij te eeniger tijd, of ten allen tijde, door den Trooster geleid wordt bij wijze van gebod tot de Kerk te spreken of te onderwijzen, zoo moogt gij zulks doen. Doch gij zult niet bij wijze van gebod schrijven, doch wel door wijsheid: En gij zult hem, die aan uw hoofd en aan het hoofd der Kerk is niet gebieden. Want Ik heb hem de sleutelen van de verborgenheden en de openbaringen, welke verzegeld zijn, gegeven, tot dat Ik een ander in zijn plaats zal aanstellen.”

Gij ziet, de Heere zoude een ander in zijn plaats aanstellen.
De verzen in afdeeling 35 luiden als volgt :

„En Ik heb de volheid van Mijn Evangelie door de hand van Mijnen dienstknecht Joseph voortgezonden; en in zwakheid heb Ik hem gezegend. En Ik heb de sleutelen van de verborgenheid dier dingen, welke verzegeld waren, gegeven, zelfs dingen welke van de grondlegging der wereld waren, en de dingen welke vanaf dezen tijd tot den tijd Mijner komst komen zullen, INDIEN HIJ IN MIJ BLIJFT; EN INDIEN NIET, ZOO ZAL IK EEN ANDER IN ZIJNE PLAATS PLAATSEN. Daarom, waak over hem, opdat zijn geloof niet fale, en het zal door den Trooster, den Heiligen Geest, die alle dingen weet, gegeven worden.”

De derde aanhaling luidt als volgt, beginnende met het eerste vers :

„O hoort, gij ouderlingen Mijner Kerk, en leent het oor tot de woorden welke Ik tot u spreken zal. Want ziet, voorwaar, voorwaar zeg Ik u, dat gij een gebod ontvangen hebt als eene wet voor Mijne Kerk door hem, dien Ik u aangesteld heb om geboden en openbaringen van Mijne hand te ontvangen. En dit zult gij zekerlijk weten, dat er voor u niemand anders aangesteld is tot het ontvangen van geboden en openbaringen, tot dat hij weggenomen wordt, indien hij in Mij blijft. Doch voorwaar, voorwaar zeg Ik u, dat geen ander tot deze gave zal aangesteld worden, dan hetzij door hem, WANT INDIEN HET VAN HEM WEGGENOMEN WORDT, zoo zal hij geene macht hebben dan alleenlijk een ander in zijne plaats aan te stellen; en dit zal eene wet voor u zijn, dat gij de leeringen

van iemand anders, welke u voorgelegd zullen worden als openbaringen of geboden, niet zult ontvangen; en dit geef Ik aan u, opdat gij niet misleid moogt worden, opdat gij moogt weten dat zij niet van Mij zijn."

Deze openbaringen, waar ik u uittrekselen uit heb voorgelezen, werden alle tusschen September 1830 en 1 Maart 1831 gegeven. Te dien tijde was de Kerk minder dan 1 jaar oud en was nog niet geheel georganiseerd met haar verscheidene ambtenaren, zooals de Kerk ze vandaag bezit. De Apostelen en Zeventigers Quorums werden niet voor 1835 aangesteld — vier jaren na deze openbaringen. Toen deze openbaringen gegeven werden, was de Profeet Joseph jong en zonder ondervindingen en deze wet werd nedergelegd voor het bestuur van de Kerk, zooals het ten dien tijde bestond en de openbaringen duidelijk aantoonen.

Gij kunt uit deze verzen opmerken, dat de Heere een ander in zijn plaats zoude verkiezen ingeval hij door overtreding of eenige andere oorzaak zoude verwijderd worden gedurende het begin van de geschiedenis van de Kerk. Het was ten dien tijde noodzakelijk, dat eenige voorzorg getroffen werd voor de voortzetting van het Priesterschap met zijn sleutelen en krachten en vooral van het profetische ambt, ingeval dat Joseph Smith zoude bewijzen niet getrouw te zijn aan het groote vertrouwen in de dagen van zijn toebereiding en qualificatie en voordat hij terdege dienstig en bekwaam was voor deze gewichtige roeping.

In zulk een onvoorziene gebeurtenis moest de macht noodzakelijkerwijze door Joseph Smith op zijn opvolger bevestigd zijn, want hij bezat de sleutelen en daarvoor verklaarde de Heere, dat ingeval de profeet zoude overtreden of uit zijn roeping zoude worden verwijderd, hij toch in zulk een geval de macht behield zijn opvolger te verordineeren en op dezen opvolger, die de Heere zoude verkiezen, de sleutelen en autoriteit, die op hem bevestigd waren, te bevestigen.

(Wordt vervolgd.)

BESTAANSGEHEIMEN.

Zelfs 't kleinste bloempjen in uw gaarde,
 Mijn vriend, bevat geheimenissen,
 Meer dan ons klein verstand kan gissen.
 Hoe scherp des speurders oog ook staarde,
 Van microscoop voorzien, 't ontwaarde
 Heel weinig, moest voldoening missen.
 Het was en bleef een vruchtloos visschen,
 Hoewel men tijd noch moeite spaarde.

Slechts Hij Wiens wijsheid bloemen baarde,
 Doorgrondt al haar verborgenheden.
 Zoo kent geen mensch uw zielewaarde,
 Geachte vriend. Wat ge in 't verleden,
 In 't vooraardsch leven zijt geweest
 En nú zijt, weet slechts de Oppergeest.

Salt Lake City, Utah.

FRANK I. KOOYMAN

De vergadering van Israël.

(Juda en Israël zullen in hun eigen land teruggebracht worden).

JAMES C. TALMAGE.

Wij gelooven in de letterlijke vergadering van
 Israël en de herstelling der tien stammen enz.

(10e Geloofsartikel).

Zoo volkomen de verstrooiing was, zoo volkomen zal ook de
 toevergadering van Israël zijn. Al moge de straf van het afvallige
 verbondsvolk groot geweest zijn, zoo is het toch altijd weer door
 de goddelijke belofte van het terugbrengen en de herstelling in
 stand gehouden. Ofschoon door dezulken veracht, die nu voor het
 grootste deel door de wereld vergeten zijn, toch is Israël voor zijn
 God niet verloren, want Hij weet, waarheen zij gevoerd en
 gedreven geworden zijn. Hoe duidelijk toont zich die Vaderlijke
 toenadering en het medelijden voor den toestand, waarin zij zich-
 zelve gebracht hebben, in de volgende woorden: „Als zij in het
 land hunner vijanden zullen zijn, zal Ik hen niet verwerpen, noch
 van hen walgen, om een einde van hen te maken, vernietigende
 mijn verbond met hen; want Ik ben de Heere, hun God. (Leviticus
 26 : 44, zie ook Deut. 4 : 26—31).

Op de volgende wijze verklaart Jesaja de plannen van God, die
 in het laatste, het tegenwoordige tijdperk, vervuld zoude worden:
 „Want het zal geschieden ten dien dage dat de Heere ten anderen
 male Zijne hand aanleggen zal om weder te verwerven het over-
 blijfsel Zijns volks, hetwelk overgebleven zal zijn..... en Hij zal
 een banier oprichten onder de heidenen en Hij zal de verdrevenen
 Israëls verzamelen en de verstrooiden uit Juda vergaderen van de
 vier einden des aardrijks. (Jesaja 11 : 11—12.)

De vergadering der stammen in hun verschillende vergader-
 plaatsen zal van zulk een groote beteekenis zijn, dat zij zelfs
 grooter geacht wordt dan de bevrijding van Israël uit de Egp-
 tische slavernij, want aldus heeft de Heere gesproken: „Daarom
 zie, de dagen komen, spreekt de Heere, dat er niet meer zal ge-
 zegd worden: Zoo waarachtig als de Heere leeft, die de kinderen
 Israëls uit Egypteland heeft opgevoerd, maar zoo waarachtig als
 de Heere leeft, die de kinderen Israëls heeft opgevoerd uit het
 land van het Noorden en uit alle de landen waarhenen Hij ze ge-
 dreven had; want Ik zal ze wederbrengen in hun land dat Ik hun-

nen vaderen gegeven heb. Zie, Ik zal zenden tot vele visschers, spreekt de Heere, die zullen ze visschen; en daarna zal Ik zenden tot vele jagers, die zullen ze jagen van op allen berg en van op allen heuvel, ja, uit de kloven der steenrotsen. (Jeremia 16 : 14-16.)

Laten wij aan deze aangehaalde bijbelteksten de woorden van den Heer Jezus Christus toevoegen, die Hij kort vóór zijn dood tot Zijne Apostelen sprak en die Hij aanduidde als zijnde één der teekenen, die vóór zijn wederkomst zouden geschieden: „En Hij zal zijne Engelen uitzenden met een bazuin van groot geluid en zij zullen zijn uitverkorenen bijeenvergaderen uit de vier winden, van het ééne uiterste der hemelen tot het andere uiterste derzelve. (Matth. 24 : 31.)

Twec vergaderplaatsen worden respectievelijk en de instandhouding van een bijzondere regeering voor Juda en Israël wordt herhaaldelijk door de Schrift bevestigd, en Jeruzalem en Zion zullen de beide hoofdsteden zijn. In het licht van moderne openbaring, waardoor vele oude Schriftuurplaatsen verduidelijkt worden, verstaan wij, dat het Jeruzalem van Juda door het toevergaderde huis van Juda opgebouwd zal worden, terwijl Zion op het vasteland van Amerika door de verzamelde scharen van Israël, anderen dan de Joden, zal opgericht worden. Wanneer dit alles gedaan is, zal Christus persoonlijk op de aarde regeeren en dan zullen wij zien de vervulling van het woord: „Want uit Zion zal de wet uitgaan en des Heeren woord uit Jeruzalem.” (Jesaja 2 : 3; zie ook Joel 3 : 16, Zephania 3 : 14.)

De profetieën in het Boek van Mormon zijn klaar en duidelijk met betrekking tot het doel en den omvang van de vergadering der laatste dagen. Wij moeten bedenken, dat het slechts diegenen waren, die tot het koninkrijk Juda behoorden en niet het gansche huis Israëls, die Christus als hun voorverordineerden Verlosser verwierpen. Door de Nephieten, die op het Amerikaansche vasteland woonden, een tak van het huis Israël, werd hij aangenomen en als Christus vereerd. (Zie Boek van Mormon 3 Nephi II); en de manier, waarop het Boek van Mormon erover spreekt, doet ons tot de slotsom komen, dat hij ook door de tien stammen aangenomen werd, aan wie hij eveneens verscheen, en hen onderwees, nadat hij de Nephieten verscheidene malen in zijn verrezen toestand bezocht had. (Zie 3 Nephi 15 : 15 en 16 : 1—3; ook 2 Nephi 29 : 12—13.)

Van den wederopbouw der Joodsche natie zijn wij verzekerd en de groote rol, die de heidenen bij dit werk zullen spelen, wordt ons eveneens in een profetie verklaard. Jehova spreekt door zijn profeet Nephi als volgt:

„Maar ziet”, aldus zegt de Heere God: „Wanneer de dag komt, dat zij in mij zullen gelooven, dat ik de Christus ben, dan heb ik een verbond gemaakt met hunne vaderen, dat zij hersteld zullen

worden in het vleesch op de aarde, tot de landen hunner erfenis. En het zal geschieden, dat zij bijeenverzameld zullen worden uit hunne langdurige verwijdering van de eilanden der zee en van de vier deelen der aarde; en de natiën der heidenen zullen groot zijn in mijne oogen in het voortbrengen van hen tot het land hunner erfenis." Zoo zegt God. Ja, de koningen der heidenen zullen hunne voedsterheeren zijn en hunne koninginnen zullen hunne zoogvrouwen worden; daarom zijn de beloften des Heeren aan de heidenen groot; want hij heeft gesproken, en wie kan tegenspreken? (Boek van Mormon, 2 Nephi 10 : 7—9, zie ook 25 : 15—17.)

Het werk der vergadering is in vollen gang; en onder de verdragende gevolgen van den wereldoorlog zien wij, dat de heidensche naties helpen om Israël wederom te verzamelen. Het is het voorrecht der heidenen bij de vergadering der Joden op het oostelijk en die van den anderen tak Israëls op het westelijk vasteland mede te helpen; en in zooverre zij het Evangelie van Jezus Christus aannemen, zullen zij geteld worden onder het Verbondsvolk des Heeren en met hetzelfde de zegeningen deelen en wel met het volle recht, want God is geen aannemer des persoons.

J. H.

Conferentie aankondiging.

De groote Rotterdamsche conferentie zal Vrijdag 20, Zaterdag 21 en Zondag 22 Juli gehouden worden.

Vrijdag 20 Juli, des avonds 8 uur, groote openbare vergadering in de zaal „Excelsior”, St. Janstraat 15a.

Zaterdag 21 Juli, 's avonds 8 uur, groote openbare vergadering in de zaal „Excelsior”, St. Janstraat 15a.

Zondag 22 Juli des morgens 10 uur, groote openbare vergadering in het Nutsgebouw Oppert 81.

Zondag 22 Juli des namiddags halfdrie, vergadering in de zaal „Excelsior”, St. Janstraat 15a.

Zondag 22 Juli, des avonds 7 uur, in het Nutsgebouw Oppert 81, groote openbare vergadering.

Zendelingen-vergadering Zaterdagmorgen 10 uur.

LET OP!

Donderdag 19 Juli zal er geen vergadering gehouden worden.

Zondag 22 Juli

TWEE VERGADERINGEN

in het Nutsgebouw, 's morgens 10 uur en 's avonds 7 uur.

Apostel David O. Mc Kay zal in ons midden zijn.

KOMT ALLEN.